

ЗАСАДИ ІНСТИТУЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В УКРАЇНІ

Стаття присвячена аналізу сучасного стану інституційного середовища державного управління в сфері публічно-приватного партнерства. Проведено аналіз світового досвіду розвитку інституцій у цій сфері. Розглянуто моделі правових режимів з точки зору наявності та статусу спеціального органу державного управління у сфері публічно-приватного партнерства. У результаті проведеного аналізу, зроблено висновок, що інституційна структура органу державного (державно-громадського) управління в сфері публічно-приватного партнерства в конкретній державі відображає пріоритети цієї держави у вищезазначеній сфері. Наголошено на необхідності побудови системи підзвітності перед громадськістю щодо майбутніх проектів, закріплення на законодавчому рівні обов'язку органів державного управління забезпечувати ознайомленість суспільства щодо вартості, переваг і ризиків здійснення проектів публічно-приватного партнерства у порівнянні з державними закупівлями або приватизацією. Доведена необхідність чіткого визначення інституційних механізмів застосування системи вивчення громадської думки щодо проектів публічно-приватного партнерства. Запропоновано створити на рівні Уряду Національну агенцію з публічно-приватного партнерства та передбачити участь інститутів громадянського суспільства у її роботі. В зв'язку з цим, наголошено на необхідності створення Громадської ради (колегії) при Агенції, до складу якої повинні ввійти представники як інших центральних органів влади, так і представники громадянського суспільства, органів місцевого самоврядування, наукового та експертного середовища, бізнесу тощо. Саме Громадська рада повинна стати гарантом забезпечення прозорості політики в сфері публічно-приватного партнерства. Визначено основні функції Національної агенції з публічно-приватного партнерства. Обґрунтовано необхідність передбачити можливість реалізації проектів публічно-приватного партнерства на місцевому рівні із залученням фінансових ресурсів обласних бюджетів та бюджетів міст, на які покладено функції будівництва, експлуатації та утримання великих інфраструктурних об'єктів. Визначено, що нормативно-правове регулювання взаємодії Агенції та органів місцевого самоврядування повинно передбачати право місцевих органів у межах своїх повноважень та чинного законодавства самостійно приймати рішення про доцільність реалізації проектів публічно-приватного партнерства.

Ключові слова: публічно-приватне партнерство; громадянське суспільство; державне управління; інституційна структура; місцеве самоврядування; економічний розвиток.

Вступ. На сучасному етапі розвитку основною проблемою інституційного забезпечення державної політики України в сфері публічно-приватного партнерства є недостатня сформованість системи інституцій, які повинні забезпечувати ефективну координацію та взаємодію всіх суб'єктів для реалізації завдань державної політики у цій сфері.

Необхідно зазначити, що відсутній чіткий розподіл повноважень і відповідальності у сфері між різними гілками влади на центральному рівні, ієрархічними рівнями виконавчої влади й місцевого самоврядування, органами виконавчої влади та місцевого самоврядування на місцевому рівні.

Аналіз поточної ситуації інституційного середовища в сфері державного управління публічно-приватним партнерством свідчить про існування завеликої кількості державних органів та майже повної відсутності міжвідомчої координації. В окремих випадках ускладнюється визначення державного партнера на початковому етапі та на етапі виконання проектів публічно-приватного партнерства через те, що окремі повноваження та функції державних органів та органів місцевого самоврядування у частині управління державним майном та активами регулюються різними нормативно-правовими актами.

Аналіз останніх наукових досліджень. Питання інституційного розвитку державного управління у

сфері публічно-приватного партнерства є предметом уваги вітчизняних й зарубіжних вчених: О. І. Амоши, В. М. Бєленцова, О. Г. Вагонової, В. Г. Варнавського, Ю. С. Вдовєнка, Б. Винницького, О. М. Гавриша, О. М. Головінова, Л. А. Дмитриченко, П. В. Захарченко, М. Лендьєлу, В. В. Максимова, Е. А. Махортова, Б. Онищука, І. В. Петєнка, О. С. Поважного, С. Ф. Поважного, А. О. Сосновського, А. Ф. Тєлюкова, С. А. Ушацького, Л. І. Федулової, С. О. Чернова, І. Г. Яєнкової.

Однак, на думку автора, при розгляді питання удосконалення системи інституційного забезпечення державного управління у сфері публічно-приватного партнерства недостатньо уваги приділено залученню до співпраці саме громадянського суспільства.

Постановка завдання: дослідити сучасний стан інституційного забезпечення державного управління у сфері публічно-приватного партнерства; проаналізувати світовий досвід розвитку інституцій у сфері публічно-приватного партнерства; запропонувати шляхи удосконалення системи державного управління у цій сфері.

Виклад основного матеріалу. Для визначення сучасного стану та подальших шляхів удосконалення інституційного середовища необхідно звернутись до чинної нормативно-правової бази і, насамперед, до Закону України «Про державно-приватне партнерство» [1], який наділяє функціями контролю за виконанням договорів, укладених у рамках державно-приватного партнерства, центральний орган виконавчої влади, уповноважений Кабінетом Міністрів України, інші державні органи та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи відповідно до їхніх повноважень у порядку, встановленому законом.

Крім того, Закон України «Про державно-приватне партнерство» [1] визначає повноваження центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державно-приватного партнерства.

Згідно з Указом Президента України [2] спеціально уповноваженим органом з питань державно-приватного партнерства визначено Міністерство економічного розвитку і торгівлі України.

Крім Міністерства економічного розвитку і торгівлі, яке виступає, як основний регулятор та відповідає за розвиток публічно-приватного партнерства, на теперішній час існує ще ряд державних органів та агенцій, пов'язаних з цією сферою: Державне агентство з інвестицій та управління національними проектами (в процесі ліквідації), Міністерство інфраструктури України, Міністерство енергетики та вугільної промисловості України, Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України, Міністерство охорони здоров'я України, Агентство ЄВРО 2012 (в процесі ліквідації), Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України, Фонд державного майна України (в сфері приватизації та управління державним майном), секторальні органи (наприклад, Державне агентство автомобільних доріг України, Адміністрація морських портів).

На підставі статті 13 Закону України «Про державно-приватне партнерство» [3] органи місцевого самоврядування також є уповноваженими суб'єктами в сфері державно-приватного партнерства, місцеві ради приймають рішення про здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів комунальної

власності, проведення конкурсу з визначення приватного партнера та затвердження їх результатів.

На думку автора, на законодавчому рівні необхідно зобов'язати органи місцевого самоврядування погоджувати свою діяльність в сфері реалізації проектів публічно-приватного партнерства, що передбачають надання державної підтримки, з відповідними центральними органами виконавчої влади.

Проведений аналіз свідчить про вкрай низький рівень інституційної спроможності державних органів і приватного сектору до впровадження публічно-приватного партнерства. Поточний стан характеризується низьким рівнем міжособистісної довіри, довіри громадян до органів державної влади, громадських та політичних організацій, несформованістю ідеології партнерства у суспільстві, недооцінкою фахівцями органів державної влади і місцевого самоврядування потенціалу проектів публічно-приватного партнерства, недостатньою обізнаністю суспільства у перевагах і ризиках застосування механізмів публічно-приватного партнерства, недостатнім кадровим забезпеченням центральних органів влади та місцевого самоврядування фахівцями у сфері публічно-приватного партнерства, недостатнім рівнем фінансування реального сектору економіки [4].

Беручи до уваги стан та проблеми інституційного забезпечення державного управління в сфері публічно-приватного партнерства, автором пропонується проаналізувати світовий досвід розвитку інституцій.

Найчастіше спеціалізовані органи та організації, які здійснюють свою діяльність в сфері застосування інституту публічно-приватних партнерств, створюються державами в той момент, коли відчувається неадекватність спеціальних конкретних функцій у інших органах державної влади, таким чином проводиться спроба виправлення невдач держави в здійсненні публічно-приватних партнерств. Однак не завжди береться до уваги той факт, що функціями, потенційно виконуваними таким органом або організацією, можуть бути наділені інші вже наявні органи державної влади, що в кінцевому підсумку може бути більш ефективним, ніж створення нової спеціалізованої державної структури. Якщо ж така організація створюється, це означає, що для того, щоб її установа була дійсно виправданою, такий орган або організація має виступати не просто як консультативний орган, а здійснювати свою діяльність ефективно як виконавчий орган. Крім того, функції, пов'язані із здійсненням публічно-приватного партнерства, не обов'язково повинні бути повністю покладено на спеціалізовану структуру. Що стосується ефективності такого органу державної влади в області застосування інституту публічно-приватних партнерств, то необхідно відзначити, що вона часто залежить від його підвідомості і місця в системі органів виконавчої влади в цілому. Так, в країнах з парламентською системою управління оптимальним є підпорядкованість такого органу міністерству фінансів або казначейству [5].

З точки зору наявності та статусу спеціального органу державного управління у сфері публічно-приватного партнерства російський дослідник В. Е. Сазонов [5] пропонує наступні моделі правових режимів:

– модель одного спеціального органу управління у сфері публічно-приватного партнерства;

– модель, яка характеризується наявністю на рівні центральної влади відразу декількох спеціальних органів державного або державно-громадського управління у сфері публічно-приватного партнерства;

– модель, яка характеризується відсутністю спеціального профільного органу державного або державно-громадського управління у сфері публічно-приватного партнерства.

У країнах, які віднесені до моделі одного спеціального органу управління у сфері публічно-приватного партнерства, передбачається створення на центральному рівні влади спеціального профільного органу державного управління або державно-громадського управління (наприклад, спеціального фонду) у сфері публічно-приватного партнерства. В залежності від країни статус спеціальних органів може різнитись, а в деяких випадках подібні органи створюються на регіональному рівні.

До третьої моделі відносяться країни, в яких відсутній спеціальний профільний орган державного або державно-громадського управління у сфері публічно-приватного партнерства. На думку автора, перш за все, необхідно виділити Іспанію та Австрію – дві країни Європейського союзу, які не мають подібних органів.

Наведений аналіз дозволяє зробити висновок, що інституційна структура органу державного (державно-громадського) управління в сфері публічно-приватного партнерства в конкретній державі відображає пріоритети цієї держави у вищезазначеній сфері. При низькому рівні децентралізації органи державного (державно-громадського) управління в сфері публічно-приватного партнерства, як правило, знаходяться в підпорядкуванні відповідного державного органу виконавчої влади. А при досить високому рівні децентралізації органи управління, зазвичай, інституційно у вигляді приватних або публічно-приватних корпорацій. У цьому випадку часто створюється і діє орган державно-громадського управління в сфері публічно-приватного партнерства (в тому числі як центр акумулювання інформації про досвід реалізації проектів публічно-приватного партнерства). У разі, якщо в державі діє кілька органів державного і державно-громадського управління в сфері публічно-приватного партнерства, то, як правило, є центральний орган, який здійснює координаційні функції (координує діяльність суб'єктів, що беруть участь в процесі здійснення державно-приватних партнерств на різних напрямках діяльності і на різних рівнях публічно-владних відносин), а також виробляє основні принципи, механізми, пріоритети державної політики у зазначеній сфері (наприклад, Центральний відділ з питань державно-приватних партнерств в Ірландії, який очолює міжвідомчу групу з державно-приватним партнерствам). До теперішнього часу жодна держава, яка створила державний (державно-громадський) орган управління у сфері публічно-приватного партнерства, не ініціювала зворотний процес, тобто не відмовилась від здійснення такого управління в сфері публічно-приватного партнерства. [5].

На думку автора, при розгляді питання удосконалення системи інституційного забезпечення державного управління у сфері публічно-приватного парт-

нерства необхідно приділити увагу ще одній стороні, а саме громадянському суспільству. Вкрай потрібно побудувати та розвинути систему підзвітності перед громадськістю щодо проектів публічно-приватного партнерства, бо саме громада є кінцевим споживачем послуг (товарів). На законодавчому рівні необхідно закріпити обов'язок органів державного управління забезпечувати ознайомленість суспільства щодо вартості, переваг і ризиків здійснення проектів публічно-приватного партнерства у порівнянні з державними закупівлями або приватизацією. Повинні бути чітко визначені інституційні механізми застосування системи вивчення громадської думки щодо проектів публічно-приватного партнерства.

У розрізі вищезазначеного, на думку автора, дуже вчасною є «Національна стратегія сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016–2020 роки», схвалена Указом Президента України від 26.02.2016 р. № 68/2016. Згідно з якою, одним із стратегічних напрямів створення сприятливих умов для міжсекторальної співпраці є розширення сфер застосування державно-приватного партнерства за участю організацій громадянського суспільства [6].

Отже, проведені дослідження дозволяють зробити висновок, що для удосконалення системи інституційного забезпечення державного управління у сфері публічно-приватного партнерства необхідно розглянути питання формування сприятливого інституційного середовища розвитку партнерства, взагалі. Починати необхідно, перш за все, зі створення спеціального загальнодержавного органу, відповідального за упорядкування та регламентацію відносин у сфері публічно-приватного партнерства. З появою такого органу з'явиться можливість чітко визначити повноваження державних органів (громади та органів місцевого самоврядування), які залучаються до підготовки та реалізації проектів публічно-приватного партнерства на всіх етапах на центральному, регіональному та місцевому рівнях.

На думку автора, з урахуванням міжнародного досвіду та поточної ситуації в Україні, необхідно вести мову про створення на рівні Уряду Національної агенції (Державної агенції, Національного центра) з публічно-приватного партнерства. Саме таке підпорядкування дасть змогу вирішити питання дублювання функцій при розробці та реалізації проектів та створить умови для продуктивної співпраці з галузевими міністерствами та іншими центральними органами влади. Нагальним завданням такої інституції має стати розробка дієвого механізму координації діяльності та взаємодії центральних органів виконавчої влади, закріпленого нормативно-правовими актами Кабінету Міністрів України, під час реалізації проектів публічно-приватного партнерства на державному рівні.

На етапі створення такої Агенції обов'язково необхідно передбачити участь інститутів громадянського суспільства, науковців та експертів у роботі Агенції. Саме така співпраця стане запорукою ефективної та соціально орієнтованої діяльності Агенції на етапі підготовки та реалізації проектів публічно-приватного партнерства на державному і місцевому рівнях. У розрізі цього одним із головних завдань Агенції є розвиток механізмів взаємодії з організаціями громадянсь-

кого суспільства у напрямку залучення громади на постійній основі до обговорення, експертизи і моніторингу реалізації проектів публічно-приватного партнерства.

Ще одним етапом на шляху створення дієвого органу центральної влади в сфері публічно-приватного партнерства повинно стати створення Громадської ради (колегії) при Агенції, до складу якої будуть включені представники як інших центральних органів влади, так і представники громадянського суспільства, органів місцевого самоврядування, наукового та експертного середовища, бізнесу тощо. Саме Громадська рада повинна стати гарантом забезпечення прозорої політики в сфері публічно-приватного партнерства.

Основними функціями Національної агенції з публічно-приватного партнерства будуть наступні:

- створення стратегії (формування стратегічних напрямів, розробка програми) розвитку публічно-приватного партнерства в Україні;
- нормативно-правове та організаційне забезпечення розвитку публічно-приватного партнерства в Україні;
- методичний та консультативний супровід проектів, що передбачає створення єдиного реєстру договорів публічно-приватного партнерства на центральному та місцевому рівнях за відповідними регіонами та секторами;
- аналіз ефективності використання державних коштів та ефективності проектів публічно-приватного партнерства;
- моніторинг процесів та контроль за виконанням проектів публічно-приватного партнерства та фінансових зобов'язань;
- створення ефективного механізму відбору приватного партнера та укладання договорів публічно-приватного партнерства, стандартизація цих процесів;
- інформаційне забезпечення громади (суспільства) щодо переваг і ризиків здійснення проектів публічно-приватного партнерства в порівнянні з іншими видами співпраці держави і бізнесу (державними закупівлями, приватизацією тощо);
- популяризація публічно-приватного партнерства (наприклад, залучення всіх учасників процесу та споживачів на етапі визначення проекту та моніторингу якості послуг);
- розробка методичних посібників, рекомендаційних норм, шаблонів документів по складанню тендерної і контрактної документації.

Особливої уваги заслуговує, на думку автора, удосконалення системи інституційного забезпечення державного управління у сфері публічно-приватного партнерства на рівні органів місцевого самоврядування. В першу чергу, мова йде про посилення їх функцій у сфері публічно-приватного партнерства. Нормативно-правове регулювання взаємодії Агенції та органів місцевого самоврядування повинно передбачати право місцевих органів у межах своїх повноважень та чинного законодавства самостійно приймати рішення про доцільність реалізації проектів публічно-приватного партнерства.

Необхідно передбачити можливість реалізації проектів публічно-приватного партнерства на місцевому

рівні із залученням фінансових ресурсів обласних бюджетів та бюджетів міст, на які покладено функції будівництва, експлуатації та утримання великих інфраструктурних об'єктів. Єдиним виключенням, при якому органи місцевого самоврядування зобов'язані погоджувати свою діяльність з Агенцією, є реалізація ними проектів, що передбачають отримання державної допомоги.

Підтвердженням висновків автора, щодо необхідності безпосереднього залучення представників громадянського суспільства до впровадження та реалізації проектів публічно-приватного партнерства, служать висновки та рекомендації надані в рамках «Програми розвитку державно-приватного партнерства – РЗДР» компанією «FHI 360» за фінансової підтримки Агентства США з міжнародного розвитку («USAID») в «Концепції розвитку державно-приватного партнерства в Україні 2012–2017 роки» [7]. Зокрема, мова йдеться про активізацію інститутів розвитку у системі управління публічно-приватним партнерством в Україні.

На думку автора, заслуговує на увагу думка про необхідність співпраці держави з міжнародними інститутами розвитку та формування національних інститутів розвитку, діяльність яких має бути орієнтована на досягнення пріоритетів інноваційного оновлення економіки з використанням сучасних підходів в управлінні ризиками. Впровадження інститутів розвитку має здійснюватись із дотриманням вимог фінансової стійкості, диверсифікації ресурсів та зниження інвестиційних ризиків, виключення адміністративного впливу і ризиків корупції.

Для фінансової, консультативної та інформаційної підтримки проектів публічно-приватного партнерства наголошується на необхідності розвитку фінансових інститутів розвитку, таких як універсальні та спеціалізовані банки розвитку, експортно-імпорتنі банки, державні венчурні та лізингові компанії, інноваційні фонди, агентства регіонального розвитку тощо. Пропонується передбачити також створення спеціального венчурного спільного (державно-приватного) проектного (створеного з метою реалізації конкретного проекту) підприємства [7].

Сприятимуть розвитку інфраструктури підприємницької діяльності в рамках публічно-приватного партнерства, підвищенню кваліфікації державних службовців, впровадженню проблематики публічно-приватного партнерства у програми академічної підготовки фахівців для органів державного управління та місцевого самоврядування нефінансові інститути розвитку, а саме технопарки (промислові парки), бізнес-інкубатори, наукові центри, центри трансферу технологій, енергозбереження та інші.

Висновки. Аналіз поточної ситуації інституційного середовища в сфері державного управління публічно-приватним партнерством дозволяє зробити висновок про існування зavelикої кількості державних органів та майже повної відсутності міжвідомчої координації. В окремих випадках ускладнюється визначення державного партнера на початковому етапі та на етапі виконання проектів публічно-приватного партнерства через те, що окремі повноваження та функції державних органів та органів місцевого самоврядування у частині управління державним майном

та активами регулюються різними нормативно-правовими актами.

Таким чином, очевидно, що недосконалість інститутів підтримки публічно-приватного партнерства гальмує практичну реалізацію проєктів, в той же час розвиток публічно-приватного партнерства в Україні вимагає серйозних коректив у національному законо-

давстві, вихідним пунктом для яких повинно стати створення Національної агенції (Державної агенції, Національного центра) з публічно-приватного партнерства, що дозволить максимально ефективно використовувати всі переваги такого партнерства в сучасних умовах соціально-політичного і економічного розвитку країни.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України від 01.07.2010 р. № 2404-VI «Про державно-приватне партнерство» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/12134.html>.
2. Про Міністерство економічного розвитку і торгівлі України : Указ Президента України від 31 травня 2011 р. № 634/2011 (зі змінами) // Офіційний вісник України. – 2011. – № 41. – стор. 20. – ст. 1666.
3. Закон України «Про державно-приватне партнерство» від 01.07.2010 р. № 2404-VI // ВВР України. – 2010. – № 40. – 524 с.
4. Концепція розвитку державно-приватного партнерства в Україні 2012-2017 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ppp-ukraine.org/wp-content/uploads/2015/03/PPP-Development-Concept-2012-2017.pdf>.
5. Сазонов В. Е. Государственно-частное партнерство в России и за рубежом: административно-правовое исследование : автореф. дис. доктора юрид. наук / Сазонов В. Е. – М. : ФГБОУ ВПО «Российская академия народного хозяйства и государственной службы при Президенте Российской Федерации», 2013. – 57 с.
6. «Національна стратегія сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016 – 2020 роки», схвалена Указом Президента України від 26.02.2016 р. № 68/2016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/682016-19805>.
7. Концепція розвитку державно-приватного партнерства в Україні 2012-2017 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ppp-ukraine.org/wp-content/uploads/2015/03/PPP-Development-Concept-2012-2017.pdf>.

С. В. Симак,

Академія муніципального управління, г. Київ, Україна

ОСНОВЫ ИНСТИТУЦИОНАЛЬНОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ ГОСУДАРСТВЕННОГО УПРАВЛЕНИЯ В СФЕРЕ ГОСУДАРСТВЕННО-ЧАСТНОГО ПАРТНЕРСТВА В УКРАИНЕ

Статья посвящена анализу современного состояния институциональной среды государственного управления в сфере государственно-частного партнерства. Проведен анализ мирового опыта развития институтов в этой сфере. Рассмотрены модели правовых режимов с точки зрения наличия и статуса специального органа государственного управления в сфере государственно-частного партнерства. Отмечена необходимость построения системы подотчетности перед общественностью относительно будущих проектов, закрепления на законодательном уровне обязанности органов государственного управления обеспечивать ознакомление общества о стоимости, преимуществах и рисках осуществления проектов государственно-частного партнерства по сравнению с государственными закупками или приватизацией. Предложено создать на уровне Правительства Национальное агентство по публично-частному партнерству и предусмотреть участие институтов гражданского общества в его работе. Определены основные функции Национального агентства по публично-частному партнерству. Обоснована необходимость предусмотреть возможность реализации проектов государственно-частного партнерства на местном уровне с привлечением финансовых ресурсов областных бюджетов и бюджетов городов, на которые возложены функции строительства, эксплуатации и содержания крупных инфраструктурных объектов. Определено, что нормативное правовое регулирование взаимодействия Агентства и органов местного самоуправления должно предусматривать право местных органов власти в пределах своих полномочий и действующего законодательства самостоятельно принимать решение о целесообразности реализации проектов государственно-частного партнерства.

Ключевые слова: *государственно-частное партнерство; гражданское общество; государственное управление; институциональная структура; местное самоуправление; экономическое развитие.*

S. Simak,

Academy of Municipal Administration MES, Kyiv, Ukraine

THE PRINCIPLES OF INSTITUTIONAL SUPPORT FOR GOVERNANCE IN PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP IN UKRAINE

This article analyzes the current state of institutional environment of state administration in the field of public-private partnership. The analysis of the current legal framework of Ukraine, studied international experience of institutions in this area and are considered models of legal regimes. The analysis demonstrates the extremely low level of institutional capacity of government agencies and the private sector in the implementation of public-private partnership. Current condition characterized by low levels of interpersonal trust, public confidence in the public authorities, public and political organizations, aborted ideology partnership in society underestimation specialists of state and local government capacity projects in public-private partnerships, lack of public awareness of the benefits and risks of using the mechanisms public-private partnership, insufficient staffing of central government and local government experts in the field of public-private partnership, insufficient financing of the real economy. A when considering the improvement of institutional support for governance in public-private partnership to pay attention to one side, namely civil

society. It is necessary to build and develop a system of accountability to the public on the projects of public-private partnership because it is the end user community services (goods). The necessity to legislatively fix the duty of the state to provide management Familiarity society on costs, benefits and risks of projects in public-private partnerships in comparison to public procurement or privatization. There should be a clearly defined institutional mechanisms for application of the Public Opinion Research projects on public-private partnerships. It was concluded that to improve the system of institutional support for governance in public-private partnerships should be considered a favorable institutional environment of partnership at all. Start must, above all, the creation of a special national body responsible for organizing and regulating the relations in the field of public-private partnership. With the advent of such a body will be able to clearly define the powers of public authorities (communities and local authorities) involved in the preparation and implementation of public-private partnership at all stages of the central, regional and local levels. Offered at a Government of National Agency for public-private partnership. It is this submission will help resolve the issue of duplication of functions in the design and implementation of projects and create conditions for productive cooperation with line ministries and other central authorities. Urgent task of this institution is to develop efficient and assigned normative legal acts of the Cabinet of Ministers of Ukraine, the mechanism of coordination and interaction between central authorities in the implementation of projects of public-private partnership at the national level. At the stage of the creation of such agencies must be provided participation of civil society, scientists and experts in the work of the Agency. Such cooperation will ensure effective and socially oriented activities of the Agency during the preparation and implementation of public-private partnerships at the national and local levels. In this context one of the main tasks of the Agency is to develop mechanisms of cooperation with civil society towards the involvement of the community on a regular basis to discuss, assessment and monitoring of projects in public-private partnership. The necessity of improving the system of institutional support for governance in public-private partnerships at the local government level, strengthening their functions. Normative and legal basis for cooperation between the Agency and local authorities should provide for the right of local authorities within their powers and applicable law to make decisions about the feasibility of projects in public-private partnership.

Key words: public-private partnerships; civil society; public administration; institutional structure; local government; economic development.

Рецензенти: Дацій О. І., д-р екон. наук, професор;
Драган І. О., д-р наук з держ. упр.